

Pokoj tobě a milost našeho Pána Ježíše Krista.

Co se týče soboty:

1. Nechci přehlížet přikázání o sobotě, zkoumám je a hledám závěry.
2. Nemyslím si a nikdy jsem netvrdil, že Hospodinův den je neděle.
3. Pokud je nějaký den Hospodinův, potom je to samozřejmě sobota.

Je mi líto toho, že trpíš. Snažím se tomu porozumět. A když trpí jeden úd, trpí spolu s ním všichni. Chápu to, že tě ničí, pokud slyšíš o neděli (a musím přiznat, že mě také - ale určitě ne tak jako tebe). Nicméně mám za to, že i neděle má své místo - kolikrát je v Bibli zmiňován první nebo osmý den po sobotě? Ale nechci to tady rozebírat.

Sobota nie je "židovská", ale ako hovorí prikázanie - "sobota Hospodina, tvojho Boha". Prikázanie nehovorí "šesť dní budeš pracovať, ale jeden je sobota Hospodina, tvojho Boha", ale "šesť dní budeš pracovať, ale siedmy je sobota Hospodina, tvojho Boha".

2. V Novej zmluve existuje 8 textov, ktoré spomínajú "prvý deň týždňa". Ako sme už poznamenali, je veľavravnou skutočnosťou, že žiadny biblický pisateľ nenazýva nedeľu "dňom vzkriesenia", ale **jednoducho číslovkou, teda bez akéhokoľvek zvláštneho významu.**

Ján 20,19 je šiesty text a hovorí o tom, že Ježiš sa zjavil učeníkom v prvý deň týždňa - v deň svojho vzkriesenia. Učeníci nie sú zhromaždení na oslavu vzkriesenia (ako by to niektorí ľudia radi videli), pretože vo zmŕtvychvstanie ešte ani neverili. Za zavretými dverami sa zhromaždili preto, lebo mali strach zo židovských vodcov národa.

Siedmy je text 1 Kor 16,2. Takmer každý biblický slovník ho uvádza ako "dôkaz" svätenia nedele v prvotnej cirkvi. Žiaľ, že pranie je otcom myšlienky. V texte Pavol jasne hovorí, že kresťania majú dary uložiť "u seba" (par heautó). Kresťania teda neboli v tento deň v zhromaždení, ale vo svojich domovoch. Je škoda, že niektoré preklady tendenčne vynechávajú slová "u seba".

Sk 20,7 je posledným textom pojednávajúcim o prvom dni týždňa a jediným, ktorý hovorí o náboženskom zhromaždení. Je jasné, že stretnutie sa odohralo večer (v. 7b.8). Dôvodom stretnutia bola rozlúčka v Pavlom, ktorý mal odísť. Lukáš tento príbeh uvádza preto, lebo Pavol vzkriesil Eutycha. (V 20. a 21. kapitole Lukáš používa spolu 13 chronologických údajov.) Ak Lukáš používa židovské počítanie (čo je veľmi pravdepodobné), zhromaždenie sa odohralo v sobotu večer, a tak nedokazuje nič o zachovávaní nedele. Ak sa konalo v nedeľu večer, ťažko môžeme príležitostnú večernú pobožnosť zvolanú kvôli rozlúčke s apoštolom považovať za **dôkaz pravidelnej bohoslužby v nedeľu ráno.** Žiadny iný text totiž nehovorí, že by sa kresťania v nedeľu pravidelne schádzali.

znenie tohto prikázania v Deuteronomiu uvádza ako dôvod svätenia soboty Božie vyslobodenie Izraelcov z egyptského otroctva. Treba si uvedomiť, že **Božia stvoriteľská a vykupiteľská činnosť si navzájom neprotirečia.**

Treba si uvedomiť, že veľká časť prvých kresťanov bola zo židovstva. Títo židokresťania celý svoj život svätili sobotu. Ak by nastala zmena, bol by to drastický rozchod s tým, na čo boli zvyknutí. Určite by to vyvolalo nie menšie polemiky a spory ako obriezka. Tej sú venované mnohé kapitoly apoštolských spisov. To, že o sobote sa nehovorí, ukazuje, že nebola predmetom diskusie.

Aj s odstupom niekoľkých desaťročí novozmluvní pisatelia označujú nedeľu dôsledne ako "**prvý deň týždňa**", **nikdy nie iným názvom, ako napr. "deň vzkriesenia", "svätý deň" či "deň odpočinku"**. Pohanovia poznali apoštola Pavla ako toho, kto zachováva sobotu (Sk 13,42-44; por. 13,14; 17,1.2; 18,4). Aj keď evanjelizovať možno nepochybné v ktorýkoľvek deň týždňa, Pavol zámerné vyberá pre svoje kázanie sobotu, aby aj pohanom ukázal na záväznosť tohto dňa pre všetkých, ktorí sa pripojili ku kresťanskej cirkvi.

Sobota a Kristus. Písmo odhaluje, že Kristus bol Stvořiteľom rovnako ako jeho Otec (viz 1K 8,6; Žd 1,1.2; J 1,3). Byl to teda práve Kristus, kto oddělil sedmý den jako den odpočinku pro lidstvo.

osoba Osloboditeľa a Stvořiteľa je totožná; Boh je nielen naším Stvořiteľom, ale aj Vykupiteľom. Nová zmluva predstavuje ako Stvořiteľa a zároveň ako Vykupiteľa Ježiša Krista (Kol 1,15-18; Mat 1,21; Sk 4,12).

Zatiaľ čo Izraelcov v Starej zmluve motivovala k zachovávaní soboty skutočnosť, že boli oslobodení z Egypta, bezprostrednou motiváciou kresťana pre zachovávanie soboty je jeho oslobodenie a vykúpenie z moci zla. Sobota sa tak stáva symbolom oslobodenia z akéhokoľvek otroctva, znamením, že kresťan je "novým stvorením"

Kristus propojuje v čase soboty se svým vykupitelským a také stvořitelským dílem. Na základě svého JÁ JSEM,, (J 8,58; Ex 3,14) Kristus začlenil sobotu do Desatera jako mocnou připomínku každodenního bohoslužebného setkání se Stvořitelem. Připojil však ještě jiný důvod pro zachovávaní soboty: vykoupení svého lidu (Dt 5,14.15). Takže sobota označuje ty, kdo přijali Ježíše jako Stvořitele a Spasitele.

Kristova dvojí role Stvořitele a Vykupitele objasňuje, proč prohlašoval, že Syn člověka je pánem i nad sobotou,, (Mk 2,28). S takovou autoritou mohl sobotu odstranit, pokud by chtěl, ale on to neučinil. Naopak, platnost soboty rozšířil na všechny lidi - sobota je účinná pro člověka,, (Mk 2,27).

Kristus byl po celou dobu své pozemské služby příkladem věrnosti v zachovávaní soboty. Byl to jeho obyčej (L 4,16). Jeho účast na sobotních bohoslužbách ukazuje, že uznával sobotu jako den bohoslužby.

Kristus natolik dbal na posvátnost soboty, že když mluvil o době pronásledování, která nastane po jeho nanebevstoupení, radil svým učedníkům: Modlete se, abyste se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu,, (Mt 24,20) To jasně ukazuje, jak poznamenává Jonathan Edwards, že i tehdy byli křesťané vázání důsledným dodržováním soboty,,. (10)

Kristovým prvním velkým činem po dokončení stvořitelského díla bylo, že odpočinul sedmého dne. **Odpočinek označoval dokončení a dokonání díla.** Podobně to učinil na konci své pozemské služby, když završil svůj druhý velký čin v dějinách. V pátek odpoledne, šestého dne týdne, Kristus dokončil na zemi své vykupitelské poslání. Jeho poslední slova byla: **Dokonáno jest...** (J 19,30) Písmo zdůrazňuje, že když zemřel, byl den připravování, a sobota se začínala,, (L 23,54, kral.). Po své smrti odpočinul v hrobě a tak symbolicky stvrdil dokončení svého vykoupení lidstva. (11)

Sobota tak podává svědectví o Kristově díle stvoření a vykoupení.

V tuto chvíli bych se rád zeptal jenom na několik věcí, ale určitě bych s tebou rád mluvil více o tomhle tématu - není to jenom sobota, je to velice široké téma.

Ráda s Tebou cokoliv proberu, jen myslím, že při rozhovoru nejsem dost pohotová a obratná, nemohu si vyhledat verše, které mi přijdou na mysl. Nejsem teolog :-). Vyhovuje mi psaní, mít čas promyslet si odpověď a citovat učení a slova jiných lidí, která ale výstižně vyjadřují, co jsem přijala a čemu věřím.

Ale osobní kontakt je také potřebný, smajlíky ho nenahradí, nemám ráda elektronické přestřelky argumenty.

- Proč je jenom desatero platné navěky beze změny jediného písmenka? V Mt 5,17-20 Ježíš v tomto smyslu mluví o zákonu a prorocích, tedy o našem dnešním Starém zákoně. Proč je desatero důležitější?

Dnešní Starý zákon přece není ZÁKON, ale soubor knih obsahujících historii, směrnice, epiku, lyriku a prorocství. Jsou snad za všeho okolností závazná třeba Přísloví? V knihách SZ se mluví o zachovávání „příkázání a nařízení“. V knihách NZ se píše o zachovávání příkázání. Zákonem, který se nezmění, je myšleno Desatero příkázání:

List Jakubův:

2,8 Jestliže tedy zachováváte královský zákon, jak je napsán v Písmu: 'Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,' dobře činíte.

2,9 Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení.

2,10 Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom příkázání klopýtl, provinil se proti všem.

2,11 Vždyť ten, kdo řekl: 'Nezcižoložíš,' řekl také: 'Nezabiješ.' Jestliže necižoložíš, ale zabiješ, přestupuješ zákon.

Zákony, nařízení a směrnice z Mojžíšových knih lze rozdělit do několika kategorií:

- 1. Mravní zákony - věčné principy, které jsou důležité pro šťastný život člověka, nadčasové a všeobecně platné normy, přirozené principy, které by platily, i kdyby lidé nepadli do hříchu. Zde Zákon = Desatero, na kterém Bohu tolik záleželo, že ho sám vepsal do kamenných desek, které předal Mojžíšovi a po jejich rozbití toto zopakoval jako důkaz, že Bohu na dodržování nesmírně záleží. Vše ostatní psal pak Mojžíš a aplikoval myšlenky Desatera do konkrétní životní praxe. Tak to máme dělat i my.**
- 2. Obřadní zákony (kněží, oběti) - obsahem byla symbolická ceremonie, která ukazovala, co v budoucnu pro lidi uskuteční Spasitel.**
- 3. Občanské zákony - směrnice vymezující občanský život v Izraeli.**
- 4. Zdravotní zákony**

- Proč je nutné trávit sobotu ve společenství Božího lidu?

Prvotným zmyslem soboty je budovat vztah, pestovat společenstvo s Bohem a blíznými.

Sobota byla k tomuto účelu oddělena a posvěcena. Je jen zvyklostí naší doby, že máme volné 2 dny, ale Bůh řekl, 6 dnů budeš pracovat... Nechci se k uctívání Stvořitele a Vykupitele scházet v „pracovní“ den.

Kristus pravidelně Boha uctíval v sobotu, účastnil se bohoslužeb a zvěstoval Boží poselství (Mk 1,21; 3,1-4; L 4,16-27; 13,10). Kristus však v sobotu činil mnohem víc. Setkával se s lidmi (Mk

1,29-31; L 14,1), trávil čas v přírodě (Mk 2,23) a konal skutky milosrdenství. Když to bylo možné, uzdravoval nemocné a postižené (Mk 1,21-31; 3,1-5; L 13,10-17; 14,2-4; J 5,1-15; 9,1-14).

Pro ty, kdo jej budou následovat, bude sobota radostí a duchovním svátkem - předzvěstí nebe.

Jsme v Kristu jedno tělo a nemáme být individualisty. V nebi také nebudeme uctívat a slavit Boha každý sám pro sebe.

Pretože člověk je tvor společenský a potřebuje kolektiv společnosti, v 2 Moj 23,3 Boh ukazuje, že naša zkušenost budování vztahu s ním bude obohacena, ak v Boží deň navštívime "sväté zhromaždenie". Kolektivny aspekt nášho náboženstva je veľmi dôležitý. Čím sme bližšie k Bohu, tým bližšie budeme aj k svojim blíznym

Protože sobota hraje významnou roli při uctívání Boha jako Stvořitele a Vykupitele, nemělo by překvapovat, že satan povede totální válku, aby zničil toto posvátné ustanovení.

- Jakou roli? Kde se o tom píše v Bibli (a kde v Novém zákoně)?

Bible nikde neschvaluje změnu dne bohoslužby, který Bůh ustanovil v Edenu a potvrdil na Sínaji. O žádném jiném dni Bible neříká, že je požehnaný a svatý. A ani Nový zákon nenaznačuje, že Bůh sobotu změnil na jiný den týdne. Nikde se v Bibli neobjevuje příkaz zachovávat nějaký jiný den týdne než sobotu.

Změnu si „udělali“ lidé (Boha je třeba poslouchat...) a stala se z toho lidská tradice. Bylo to dokonce předpovězeno (Daniel 7,25):

Malý roh změnil doby a zákon. Kraličtí překládají: "změní časy i práva". ČEP pod čarou vykládá tento výrok takto: "Míněny doby k bohoslužbám a svátky." Ve frázi "Bude se snažit změnit doby a zákon" se jedná o literární vyjádření tzv. hendiadys (vyjádření složitého pojmu dvěma souřadnými jmény - např. tmou a nocí místo tmavou nocí). Tím se chce říct, že se změnila doba vzhledem k zákonu. Změnil se čas, který se vztahuje k Božímu zákonu. Jediné místo, které říká něco víc o čase v Božím zákoně, je čtvrté přikázání, které se týká soboty. Tato mocnost tedy změnila dobu určenou k bohoslužbám a k uctívání pravého Boha. Prorocky se zde tedy líčí změna soboty na neděli. Mění se zde fixní určený čas k oslavování Boha. Takový je význam aramejských slov, která použil prorok Daniel.

Bude člověk uctívat šelmu (stvorenie) a jej modlářsky obraz, alebo bude uctívat Stvoriteľa neba a zeme? (Zj 13,15; 14,7.9-12) Každý sa musí postaviť na jednu stranu. Tí, ktorí v tejto skúške obstoja, sú označení ako tí, ktorí "zachovávajú prikázania Božie a vieru v Ježiša" (Zj 14,12; 12,17).

Pretože spor v Zjavení sa týka uctievania, je zřejmé, že ide o prvú dosku Božieho zákona.

- Proč nestačí být křesťanem a musím být adventistou, katolíkem, „cébákem“, charismatikem, kalvinistou, ...?

Že chci být adventistkou 7. dne neznamená nutně být členem církve s tímto názvem, ale žít podle toho, co ten pojem znamená.

- Co v textu Koloským nám ukazuje na to, že se jedná o speciální židovské svátky a nikoliv na soboty, novoluní a svátky?

Není tam řečeno, že nás nikdo nemůže odsuzovat kvůli nedodržování přikázání (1.-10. je celek).

V dalších verších Pavel mluví o LIDSKÝCH předpisech (Kol 2,22).

Tak jako Kristus i apoštolé zachovávali sedmý den, sobotu. Při svých misijních cestách navštěvoval Pavel v sobotu synagógy a kázal Krista (Sk 13,14; 17,1,2; 18,4). Dokonce i pohané ho pozvali, aby jim v sobotu kázal slovo Boží (Sk 13,42.44). V oblastech, kde nebyla synagóga, vyhledal místo, kdy se zpravidla konala sobotní bohoslužba (Sk 16,13). Stejně jako Kristova účast na sobotních bohoslužbách ukazuje, že uznával sedmý den jako zvlášť určený pro bohoslužbu, bylo tomu podobně i u apoštola Pavla.

Toto Pavlovo věrné zachovávání soboty stojí v ostrém protikladu k jeho přístupu k výročním ceremoniálním sobotám. Jasně prohlásil, že křesťané nejsou povinni zachovávat tyto výroční dny odpočinku, protože Kristus přibil ceremoniální zákony na kříž (viz kapitola 18). Pavel napsal: Nikdo tedy nemá právo odsuzovat vás za to, co jíte nebo pijete, nebo kvůli svátkům, kvůli novoluní nebo sobotám. To všechno je jen stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus., (Ko 2,16.17) Protože kontext (tohoto úryvku) se týká obřadných záležitostí, jsou soboty, o kterých se zde mluví, ceremoniálními sobotami židovských výročních svátků, 'které jsou stínem' nebo předobrazem, jenž se měl naplnit v Kristu., (13)

Výroční soboty. Kromě týdenních sobot (Lv 23,3) bylo v Izraelském náboženském kalendáři také sedm výročních, ceremoniálních sobot. Tyto výroční soboty nebyly přímo spojeny se sobotou sedmého dne nebo s týdenním cyklem. Tyto soboty, kromě sobot Hospodinových., (Lv 23,38, kral.), se slavily prvního a posledního dne slavnosti nekvašených chlebů, slavnosti podávání obětí, svátku troubení, Dne smíření a prvního a posledního dne svátku stánků (srov. Lv 23,7.8.21.24.25.27.28.35.36). Protože počítání těchto sobot záviselo na počátku posvátného roku, který vycházel z lunárního kalendáře, mohly tyto soboty připadnout na kterýkoli den týdne. Když se shodovaly s týdenní sobotou, nazývaly se velký svátek., (srov. J 19,31). Zatímco týdenní sobota byla ustanovena pro celé lidstvo na konci stvořitelského týdne, byly výroční soboty nedílnou součástí židovského systému obřadů a ceremonií ustanovených na hoře Sínaj... které ukazovaly na přicházejícího Mesiáše a jejich zachovávání přestalo platit, když Kristus zemřel na kříži., (9)

Zo 60 textov Novej zmluvy o sobote je Kol 2,16 jediným miestom, kde je zmienka o sobote v negatívnom svetle. Tento text varuje pred zákonníckym zachovávaním "sviatkov, novomesiacov a sobôt". Slovo "sobota" je tu v množnom čísle, čo by mohlo odkazovať na 3 Moj 23,11.32, kde sú spomínané ceremoniálne soboty, na rozdiel od soboty týždennej. Je však jasné, že apoštol nemá na mysli sobotu v jej rajskej podobe, ale v prekrútenom židovskom zmysle a s ľudskými ustanoveniami, ktoré sú viazané na astrológiu a uctievanie anjelov. Tento verš je proti určitému, nie každému dodržiavaniu soboty. Text nehovorí, že sobota bola zrušená, a už vôbec nezakazuje jej zachovávanie, práve tak, ako Pavol nezakazuje ani neruší všetko jedenie a pitie. Pavol varuje pred tými, ktorí "súdia" (posudzujú, kritizujú, odsudzujú) veriacich kvôli konaniu, jedeniu a dotýkaniu sa vecí, čo všetko sú len "ľudské nariadenia a učenia" a "samovoľné pobožnostkárstvo, sebaponižovanie a trýznenie tela" (v. 20.21.23). Kol 2,16 hovorí, že veriaci by nemali dopustiť, aby mu iní diktovali malicherné pravidlá v súvislosti s bohoslužbou a stravovaním.

Tento text nie je možné vzťahovať na štvrté prikázanie, pretože:

a) slovo "zákon" (nomos) sa v liste Koloským nenachádza, (v liste Rímskym sa nachádza viac ako 70-krát, v liste Galatským viac ako 30-krát); nehovorí tu teda o Božom zákone - Desatore;

b) slovo "prikázanie" (entolés) sa v liste Koloským nenachádza v súvislosti so žiadnym starozmluvným prikázáním; nehovorí teda o štvrtom prikázání;

c) hlavný výpad Pavlovej polemiky je proti "filozofii" a "prázdnému mudrovaniu" spojenému s "uctievaním anjelov", s poviazanosťou "živlami sveta" a s asketizmom v jedení a pití; nehovorí teda o niečom, čo má Božský pôvod v raji.

Text teda odsudzuje "koloskú heréziu", nie každé jedenie, pitie a zachovávanie soboty, ale len to, ktoré je spojené s nebiblickými asketickými predpismi, uctievaním anjelov a prekonaným zákonníctvom.

- Proč má mít křesťan do srdce vepsané desatero?
- Proč dvě největší přikázání, o kterých mluví Bible nejsou přikázání desatera? (Mimochodem, ani kněz ani levita z Lk 10,25-37 se neprohřešili proti jedinému přikázání desatera:-))

Dvě největší přikázání jsou dokonalým shrnutím Desatera, včetně aplikace do praktického života. Proto Ježíš v Mat 22,40 říká: Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."

Nebudu-li se chtít v životě podřizovat Božím pokynům a směrnicím, nemohu dozrát k dokonalosti, o které zde mluví Ježíš.

....

Tvůj argument ohledně vraždy a smilstva je vynikající. Je to podobný argument, který používá Pavel v listu Římanům v 6. a 7. kapitole. Máme proto dále hřešit, když jsme poznali milost? Ne! Ale proč ne?

Nechci od tebe vyčerpávající odpovědi, ale jsou to otázky, které mě napadají při čtení tvého dopisu.

Jsem ti vděčný za tvou upřímnost a jsem rád, že se známe. Modlíme se za tebe i za Honzu a Ivana.

Těším se naší další konverzaci ať už touto nebo jinou cestou :-). Rádi tě uvidíme - kdykoliv (plánujeme „kolaudaci“ našeho bytu spojenou s malou párty - zatím datum neznámé, ale cca do 14 dnů).

Pán ti žehnej pokojem, který převyšuje každé naše pomyslení. (Fp 4,7)

V lásce Kristově

Jarda

²² Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.

Žalm 37,31

³¹ Zákon Boha jeho *jest* v srdci jeho, pročez nepodvrtnou se nohy jeho.

Izajáš 51,7

⁷ Poslouchejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci *jest* zákon můj; nebojte se útržky lidí bídných, a hanění jejich neděste se.

Jeremjáš 31,33

³³ Ale tatoť *jest* smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.

Římanům 2

Všichni, kteří hřešili bez Zákona, bez Zákona také zahynou; a všichni, kteří hřešili pod Zákonem, budou Zákonem souzeni.

¹³ (Neboť před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale **ospravedlnění budou ti, kdo Zákon plní.**

¹⁴ Když totiž pohané, kteří nemají Zákon, dělají z přirozenosti to, co Zákon *přikazuje*, takoví, ač nemají Zákon, jsou Zákonem sami sobě.

¹⁵ *Takoví prokazují dílo Zákona zapsaného v jejich srdcích, což dosvědčuje i jejich svědomí a myšlenky, které se navzájem obviňují anebo obhajují.)*

¹⁶ *To se stane* v den, kdy Bůh bude soudit lidská tajemství podle mého evangelia skrze Ježíše Krista.

¹⁷ Hle, ty si říkáš Žid, **spoléháš na Zákon** a chlubíš se Bohem.

¹⁸ Znáš *jeho* vůli a rozeznáváš, co je správné, neboť jsi vyučován ze Zákona.

¹⁹ Jsi přesvědčen, že jsi vůdcem slepých a světlem těch, kteří jsou ve tmě,

²⁰ vychovatelem nemoudrých, učitelem nemluvnat, *někým*, kdo má obraz poznání a pravdy v Zákoně.

²¹ *Proč* tedy ty, který učíš jiného, neučíš sám sebe? Ty, který vyhlašuješ, že se nemá krást, **kradeš?**

²² Ty, který říkáš: "Necizolož!" **cizoložíš?** Ty, který se štítíš model, se dopouštíš **svatokrádeže?**

²³ Ty, který se chlubíš Zákonem, zneuctiváš Boha přestupováním Zákona?

²⁴ Neboť "Boží jméno je mezi pohany tupeno kvůli vám", jak je napsáno.

Židům 10

¹⁴ neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti.

¹⁵ Svědčí nám *o tom* i Duch Svatý. Když totiž nejdříve řekl:

¹⁶ *"Toto je smlouva, kterou s nimi po těchto dnech uzavřu, praví Pán: Dám své zákony do jejich srdce a napíši je na jejich mysli,"*

¹⁷ *dodává:* "Na jejich hříchy a na jejich nepravosti již nikdy nevzpomenu."

¹⁸ Kde *je* tedy jejich odpuštění, *není* už žádná oběť za hříchy.

¹⁹ Máme tedy, bratři, smělou důvěru k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze Ježíšovu krev,

²⁰ tou novou a živou cestou, kterou pro nás otevřel, skrze oponu, to *jest* jeho tělo.

- ²¹ *Máme* také velikého kněze nad Božím domem,
²² a *proto* přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného svědomí a s tělem omytým čistou vodou.
²³ Držme se neochvějně vyznání *naší* naděje, neboť Ten, který dal zaslíbení, je věrný.
²⁴ Hleďme si jedni druhých, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích,
²⁵ a neopouštějme naše společné shromáždění, jak mají někteří ve zvyku, ale napomínejme se, a *to* tím více, čím více vidíte, že se blíží ten den.
²⁶ **Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, dobrovolně hřešíme, nezůstává již žádná oběť za hříchy,**
²⁷ **ale nějaké hrozné očekávání soudu a oheň jeho horlivosti, který má pohltit nepřátele.**
²⁸ Kdokoli pohrdl Mojžíšovým zákonem, na základě *výpovědi* dvou nebo tří svědků bez milosti umírá.
²⁹ Čím přísnějšího trestu si myslíte, že bude hoden ten, kdo pošlapal Božího Syna, přestal si cenit krve smlouvy, kterou byl posvěcen, a potupil Ducha milosti?
³⁰ Známe přece Toho, který řekl: "Má je pomsta, já odplatím," praví Pán, a znovu: "Pán bude soudit svůj lid."
³¹ *Je* hrozné upadnout do rukou živého Boha!

Deuteronomium 30,6 (EKUM)

30,6 Hospodin, tvůj Bůh, obřeže tvé srdce i srdce tvého potomstva a budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a budeš živ.

Ezechiel 36,26 (EKUM)

36,26 A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.

Genesis 8,21 (EKUM)

8,21 I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: "Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.

Numeri 15,39 (EKUM)

15,39 Budete mít trásně, abyste si při pohledu na ně připomínali všechna Hospodinova přikázání a plnili je, abyste se neřídili vlastním srdcem a vlastníma očima, jako se jimi řídí smilníci,